

Sygn. akt VI K 105/15

4 Ds. 46/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant : st. sekr. Sąd. Ewelina Woźnica

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu Wojciecha Gajdamowicz

po rozpoznaniu w dniach 23.06.2015r., 24.09.2015r., 29.10.2015r., 15.12.2015r., 15.01.2016 roku, s p r a w y

1. **A. D. (1)** syna A. i H. z domu J., urodzonego (...) w I., zamieszkały (...) gmina R., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

W październiku 2007r. w I. działając wspólnie i w porozumieniu z A. D. (2) użył jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT nr (...) z dnia 01.10.2007r. dotyczącej zakupu od firmy PPHU (...) samochodu ciężarowego marki L. (...) o nr rej. (...) podczas kontroli podatkowej firmy (...) przeprowadzonej przez Urząd Skarbowy w I.

To jest o czyn z artykułu 270 § 1 kodeksu karnego

2. **A. D. (2)** z domu S. córki R. i I. z domu S., urodzonej (...) w I., zamieszkałej (...) gmina R., PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

W październiku 2007r. w I. działając wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1) użyła jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT nr (...) z dnia 01.10.2007r. dotyczącej zakupu od firmy PPHU (...) samochodu ciężarowego marki L. (...) o nr rej. (...) podczas kontroli podatkowej firmy (...) przeprowadzonej przez Urząd Skarbowy w I.

To jest o czyn z artykułu 270 § 1 kodeksu karnego

o r z e k a:

1. Oskarżonych **A. D. (1) i A. D. (2)** uznaje za winnych tego, że w I. w okresie prowadzonej w dniach 15.10.2012r. do 19.10.2012r., 22.10.2012r. i 23.10.2012r. kontroli podatkowej u podatnika A. D. (2) prowadzącej działalność pod nazwą (...), która jako osobę do reprezentacji w trakcie kontroli wskazała A. D. (1) działając wspólnie i w porozumieniu użyli jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT nr (...) opatrzonej datą 01.10.2007r. dotyczącej zakupu od firmy PPHU (...) samochodu ciężarowego marki L. (...) o nr rej. (...) tj. występku z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza A. D. (1) karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 75 (siedemdziesiąt pięć) złotych a A. D. (2) karę grzywny w rozmiarze 40 (czterdzieści) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych

2. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie od każdego w 1/2 ich części i obciąża ich opłatami wobec A. D. (1) w wysokości 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych i wobec A. D. (2) w wysokości 200 (dwieście) złotych.

/-/ SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Sygn. akt VI K 105/15

UZASADNIENIE

w sprawie karnej A. D. (2) i A. D. (1) oskarżonych o czyn z art. 270§1 k.k. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

A. D. (2) od 01.05.2006 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...). W działalności pomaga jej mąż A. D. (1), który załatwia sprawy w terenie, natomiast A. D. (2) pracuje w biurze, zajmuje się księgowością.

dowód: zaświadczenie o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej (k. 32 akt), wyjaśnienia A. D. (2) (k. 173, k. 225 - v akt)

D. N. nabył i sprowadził do Polski w celu odsprzedaży A. i A. D. (1) pojazd ciężarowy marki D. (...). Wymieniony na sprzedaż pojazdu wystawił dwie faktury: pierwszą Nr (...) z 30.08.2007 r. i kolejną Nr 1/10/2007 z dnia 1.10.2007 r.

dowód: zeznania D. N. (k. 115 akt), zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu (k. 24 akt), dokument identyfikacyjny pojazdu (k. 25 akt), dowód rejestracyjny z tłumaczeniem (k. 26, 27-28 akt), umowa kupna – sprzedaży (k. 29 akt), wyjaśnienia oskarżonego (k. 172-v akt), wyjaśnienia oskarżonej (k. 172v-173 akt)

W dniu 11.09.2007 r. do Starostwa Powiatowego w I., Wydziału Komunikacji wpłynął wniosek A. D. (2) o zarejestrowanie pojazdu marki L. (...). A. D. (2) upoważniła męża – A. D. (1) do rejestracji oraz odbioru decyzji dotyczącej pojazdu (...). Wymienieni złożyli oświadczenie, iż nie posiadają rozdzielności majątkowej, a pojazd (...) stanowi ich wspólną własność. Do wniosku dołączona została faktura VAT Nr (...) r. z dnia 30.08.2007 r. wystawiona przez (...) D. N. na sprzedaż powołanego pojazdu za kwotę 100000 zł, VAT 22.000 na rzecz nabywcy – (...) (cena zapłacona gotówką). Na podstawie przedłożonych dokumentów pracownik Wydziału – B. R. dokonała rejestracji pojazdu przystawiając pieczętki na dokumentach w tym fakturze „pojazd zarejestrowany” „nr rej. (...) data 11 wrz.2007”. Nadto przystawiła pieczęć „Starostwa Powiatowego” oraz Stwierdzające „zgodność z oryginałem” i imienną. Nadto wydała decyzję i pozwolenie czasowe. Decyzję odebrał A. D. (1). Jako właściciele wskazani zostali A. D. (2) i A. D. (1).

dowód: wyjaśnienie (k. 6 akt), kserokopia faktury (k. 9 akt), wniosek (k. 22 akt), decyzja (k. 23 akt), upoważnienie (k. 34 akt), oświadczenie (k. 35 akt), pozwolenie czasowe (k. 20 akt), zeznania B. R. (k. 58-59, k. 174 akt), zeznania A. S. (k. 173-v akt)

D. N. działalność gospodarczą rozpoczął 01.09.2007 r., do ewidencji działalności został wpisany 14.08.2007 r. zawarta została umowa datowana na 10.09.2007 r. - umowa przedwstępna kupna – sprzedaży pomiędzy D. N. a A. i A. D. (1), której przedmiotem był pojazd D. L.. Ustalono cenę 100000 zł, na poczet której nabywca- co wynika z umowy- wręczył sprzedającemu 50.000 zł tytułem zadatku.

dowód: zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (k. 31 akt).

D. N. w dniu 25.09.2007 r. złożył w Urzędzie Skarbowym w I. zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług w którym wskazała datę zgłoszenia od 26.09.2007 r. i od tego dnia mógł wystawiać faktury.

dowód: pismo US (k. 241 v akt)

W związku z tym, iż w dacie wystawienia pierwszej faktury D. N. nie był czynnym podatnikiem VAT, co uniemożliwiało odliczenie VAT, wystawił on drugą fakturę – opatrzoną datą 1.10.2007 r. Nr 1/10/2007. Pierwszą, mimo iż nie zostało to wskazane w treści faktury, uznali za fakturę pro forma.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. (1) (k. 130-131 , k. 172 – v akt),, wyjaśnienia A. D. (2) (k. 172v – 173, k. 225 - v akt), zeznania D. N. (k. 224v – 225 akt)

W dniu 15.10. (...). wszczęta została kontrola podatkowa u podatnika – (...). Na potrzeby kontroli podatkowej, A. D. (2) w trybie art. 284§1 ordynacji podatkowej jako osobę do reprezentacji wskazała A. D. (1). Kontrola prowadzona była przez L. P. w dniach od 15.10.2012 r. – 19.10.2012 r., 22.10.2012., i 23.10.2012 r. W toku kontroli przedłożono oryginały faktur VAT dotyczące dokonanych nabyć w kontrolowanym okresie. W trakcie kontroli przedłożona została faktura VAT nr (...) z 1.10.2007 r., co do której już wcześniej A. D. (2) poinformowała męża, iż tylko na jej podstawie dokona rozliczenia. Z fakturą tą w Urzędzie był A. D. (1).

dowód: protokół kontroli podatkowej (k. 242-251 akt), zeznania L. P. (k. 68, k. 174 akt), wyjaśnienia oskarżonego A. D. (1) (k. 172 v akt), wyjaśnienia A. D. (2) (k. 173, k. 225 - v akt)

Podatek naliczony wynikający z faktury (...).10.2007 r. został ujęty przez A. D. (2) w deklaracji (...) za IV kwartał 2007 r. w złożonej w Urzędzie Skarbowym w I. w dniu 28.07.2009 r.

dowód: pismo Naczelnika US (k. 66 akt)

W dniu 16.11.2012 r. do Wydziału Komunikacji wpłynęło pismo z Urzędu Skarbowego w I. z informacją, iż A. D. (2) w toku kontroli podatkowej przedstawiła fakturę zakupu samochodu ciężarowego marki (...) nr rej. (...) z dnia 01.10.2007 r. W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, iż faktura z dnia 1.10.2007 r. nigdy nie została przedstawiona w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w I.. Na powołanej fakturze widniała jednak pieczęć , iż „pojazd zarejestrowany”, nr rejestracyjny (...), data „11 paź 2007” i pieczęć „Starostwo Powiatowe Wydział Komunikacji i (...). Nie jest możliwe aby na tę samą transakcję zakupu pojazdu na przedstawioną inną fakturę dokonano ponownej rejestracji pojazdu, na ten sam numer, ale z inną datą. Po zarejestrowaniu pojazdu możliwe jest jedynie przyjęcie duplikatu oryginalnej faktury lub jej korektę. Wówczas zgodnie z obowiązującą praktyką stemplowany jest dokument pieczęcią „pojazd zarejestrowany” wpisywany jest numer rejestracyjny i data pierwotnej rejestracji, a obok data wpływu takiego dokumentu. Nadto dokument taki jest kserowany i pozostawiany w aktach pojazdu. Nadto osoba składająca składa wówczas wyjaśnienie przyczynę przedłożenia duplikatu lub korekty., Na fakturze (...).10.2007 r. brakował pieczęci za zgodność, a parafa nie została nakreślona przez B. R..

dowód: zeznania A. S. (k. 37, k. 61-62 akt), zeznania B. R. (k. 58-59 akt), akta pojazdu (...)(...), zeznania E. R. (k. 211 – v akt)

Zabezpieczony dokument w postaci kserokopii faktury VAT nr (...) opatrzonej datą wystawienia 1.10.2007 r. jest dokumentem podrobionym - skompilowany w drodze montażu. Do jego wytworzenia wykorzystano wizerunki odbitek pieczęci i datowników o treściach „Pojazd zarejestrowano” Nr rej... data...”, „Starostwo Powiatowe...” „11 wrz.2007” widniejące na dokumencie w postaci faktury VAT nr (...) wystawionym 30.08.2007 r.

dowód: opinia z technicznych badań dokumentów (k. 82-87 akt)

W dniu 08 stycznia 2013 r. do Komendy Powiatowej Policji w I. wpłynęło ze Starostwa Powiatowego zawiadomienie o podejrzeniu przestępstwa.

dowód: zawiadomienie (k. 1 akt)

W toku czynności nie zdołano zabezpieczyć oryginałów faktur. Okres przechowywania faktur minął w 2013 r.

dowód: protokół przeszukania (k. 53-54 akt) zeznania L. P. (k. 69 akt), pismo (...) (k. 216 akt)

A. D. (2) w przeszłości nie była karana sędownie. A. D. (1) był karany sędownie za występki z art. 270§1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 22.05.2013 i 11.09.2014 r.

dowód: informacja K. (k. 124,125-126 akt), odpisy wyroków (k. 139, k. 140 akt)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody.

Oskarżeni w toku postępowania do winy w zakresie stawianego zarzutu nie przyznawali się.

A. D. (1) (k. 130-131, 144-v, k.172-v, k. 173v, k. 174, k. 211 v, k. 262 v akt) wyjaśnił, iż pierwsza fakturę wystawioną przez D. N., z uwagi na fakt iż nie był wówczas podatnikiem Vat, uznał jako fakturę pro forma. Za miesiąc później wystawiona została druga faktura, na podstawie której nastąpiła całkowita zapłata. Oskarżony podkreślił, iż obie faktury, najpierw pierwszą, potem drugą dostarczył do Starostwa, co do której kierownik wydziału powiedział iż musi ją dostarczyć aby została podstemplowana i dołączona do akt. oskarżony zaprzeczył aby mówił, iż na fakturze z 1.10.2007 r. pieczętki zostały zeskanowane. Nadto podkreślił, iż biegły wypowiedział się na podstawie kserokopii, zatem opinia nie jest wiarygodna. Dodał, iż nie miał żadnego celu w naniesieniu pieczęci Starostwa (k. 130-131). Oskarżony w toku konfrontacji odmówił ustosunkowania się do twierdzeń świadka A. S. (k. 144 v akt). W toku rozprawy wyjaśnił, iż była to faktura autentyczna, co potwierdzi D. N.. Dodał, iż sytuacja wyniknęła z tego, iż w Wydziale Komunikacji nie chciano zarejestrować pojazdu na umowę kupna i żądano faktury. Po wystawieniu faktury – jak dodał zapłacił D. N. część ceny, pozostała miała zostać wpłacona po zarejestrowaniu pojazdu. Umówili się, że wówczas będzie dokonana wpłata końcowa i wystawiona faktura końcowa. Wyjaśnił, iż wystawienie drugiej faktury związane było z tym, iż w dacie pierwszej D. N. nie był czynnym podatnikiem VAT. Pierwszą fakturę potraktowali jako pro forma. Oskarżony wyjaśnił, iż z tą drugą fakturą był w Urzędzie Skarbowym. Oskarżony zaprzeczył aby cokolwiek podrabiał czy przerabiał. Nic to nie zmieniło w dokumentach księgowych. Oskarżony wyjaśnił, iż z drugą fakturą w Wydziale Komunikacji był z nim D. N. (k.172-v). Oskarżony wyjaśnił, iż do Wydziału przyszedł z zeskanowaną lub skserowaną fakturą i chodziło o ich zamienienie (k. 173v, k. 174). Oskarżony podkreślił, iż nie są w posiadaniu oryginału faktury (k. 211 v akt), dodał iż Urząd zarzuca cały czas iż transakcja nie miała miejsca.

A. D. (2) (k. 133 – 134, k. 172 v – 173, k. 211 v, k. 225 - v akt) w toku postępowania przygotowawczego odmówiła złożenia wyjaśnień (k. 133 – 134 akt). Przed Sądem potwierdziła wyjaśnienia złożone przez oskarżonego A. D. (1). Podkreśliła, iż pierwsza faktura była pro forma, z uwagi na fakt iż D. N. nie był wówczas czynnym podatnikiem Vat. Dodała, iż do ewidencji wpisana została tylko druga i ona została rozliczona, o czym poinformowała męża. Wyjaśniła również, iż w ramach prowadzonej działalności mają oni podział ról, ona pracuje w biurze, a mąż załatwia sprawy w terenie. Dodała, iż fakturę do (...) przedłożyła ona, a mąż był wezwany i wyjaśniał kwestię faktury. Oskarżona nie potrafiła podać czy prosiła męża aby ten pojechał do wydziału komunikacji. (k. 172 – 173 akt) Oskarżona podała, iż nie są w posiadaniu oryginału faktury (k. 211 v akt), co wynikała z licznych postępowań kontrolnych u niej i u męża. Oskarżona podkreśliła, iż żadna faktura nie została podrobiona, a w sprawie rejestracji mąż jeździł kilkukrotnie aż się w końcu udało (k. 225 v akt).

Analizując wyjaśnienia oskarżonych w kontekście całokształtu materiału dowodowego tak osobowego jak i rzeczowego, opinii biegłego z dziedziny technicznych badań dokumentów Sąd doszedł do przekonania, iż na wiarę nie mogły zasługiwać wyjaśnienia w jakich oskarżeni winie swej przeczyli. Wyjaśnienia te w zakresie w jakim oskarżeni przeczyli aby faktura z 1.10.2007 została podrobiona nie mogły zasługiwać na uwzględnienie. Jednocześnie podkreślić należy, iż nie był w toku postępowania kwestionowany fakt wystawienia faktury przez D. N., kwestionowane były natomiast zapisy na tejże fakturze, które wskazywać miały na dokonanie w dniu 11.10.2007 r. rejestracji pojazdu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w I.. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych pozostawały w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadków: A. S., B. R., E. R. i L. P.. Powołani świadkowie, co potwierdziły również dokumenty zawarte w teczce pojazdu, podkreślili, iż pojazd (...) zarejestrowany został jedynie na podstawie faktury z 30.08.2007 r. dnia 11.09.2007 r. Nadto wersja oskarżonych nie wytrzymała również konfrontacji z opinią biegłego I. C., o której dalej. Wątpliwości budziła również kwestia przedłożenia faktury z 1.10.2007 r. w toku postępowania kontrolnego. Nie wątpliwie oryginał tej faktury został przedłożony. A. D. (2) podała, iż to ona przedkładała dokumenty,

natomiast A. D. (1) podał iż on był w Urzędzie Skarbowym z fakturą. L. P. natomiast nie potrafiła powiedzieć, kto przedmiotową fakturę przedłożył, podkreśliła przy tym iż oskarżony reprezentował żonę w toku kontroli. Jednocześnie w tym miejscu podkreślić należy, iż osoba wskazana do reprezentacji nie jest pełnomocnikiem procesowym (tak WSA w Warszawie w wyroku z 23.07.2008 r., (...) SA/Wa 844/08). Zdaniem Sądu oskarżeni w zakresie posłużenia się w toku kontroli przedmiotową fakturą działali wspólnie i w porozumieniu. Oboje wiedzieli, iż faktura ta nie została przedłożona w Starostwie. A. D. (2), zdaniem Sądu, starała się składać wyjaśnienia korzystne dla męża, zwłaszcza iż był on uprzednio karany za przestępstwa z art. 270§1 k.k., w tym na kare pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sam A. D. (1) wyjaśnił, iż z drugą fakturą był w Urzędzie Skarbowym. Jednocześnie podkreślić należy, iż nie było przedmiotem postępowania stwierdzenie, czy wystawione faktury zakupu (...) odzwierciedlały rzeczywiste zdarzenie gospodarcze. Tym samym Sąd nie kwestionował wyjaśnień oskarżonych co do zawarcia umowy, powodów wystawienia dwóch faktur, co w części znajdowało oparcie w informacji US co do daty zgłoszenia D. N. jako podatnika VAT. Nie mniej jednak podkreślić należy, iż wyjaśnienia w szczególności A. D. (1), w zestawieniu z dokumentami uznać należało za pokrętne. Po pierwsze faktura z 30.08.2007 r., z której wynika iż zakup pojazdu (...) miał miejsce 30.08.2007 r. za cenę łącznie z podatkiem płatną w gotówce w całości miał miejsce 30.08.2007 r. Do kontroli podatkowej przedłożona została natomiast umowa przedwstępna z dnia 10.09.2007 r., z której wynika iż zapłacono 50.000 zł zadatku. Nadto oskarżeni twierdzili, iż Wydział Komunikacji nie chciał dokonać rejestracji pojazdu na podstawie samej umowy (sama kwestia wymagań co do rejestracji zgodna jest z oświadczeniami pracowników administracji). To w jakim celu zawarta została umowa przedwstępna, skoro właściciele dysponowali już fakturą z 30.08.2007 r.. Nadto wątpliwości budzi kwestia wpłaty i daty wpłaty zaliczki. Poza tym z drugiej faktury również wynika zapłata całości ceny. Nie było to jednak przedmiotem postępowania.

Wersja oskarżonych jakoby dokonali rejestracji pojazdu na podstawie drugiej faktury nie znalazła oparcia w zeznaniach świadków: A. S. (k. 36-38, k. 60-62, k. 140 – v, k. 173 – v akt), B. R. (k. 57-59, k. 174 akt), E. R. (k. 211 – v akt). Wymienieni – pracownicy Wydziału Komunikacji, wskazali w sposób jasny, rzeczowy, spójny na obowiązujące procedury przy rejestracji pojazdu. Żaden z powołanych świadków nie potwierdził, iż przedłożona została druga faktura do wniosku o rejestrację pojazdu. Zeznania tych świadków były spójne, logiczne, wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały. B. R. podkreśliła, iż na fakturze z 1.10.2007 r. nie znajduje się jej parafa. Nadto zeznania tych świadków znalazły potwierdzenie w dokumentach zawartych w teczce pojazdu i zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd nie brał pod uwagę oświadczeń, jakie oskarżony miał składać względem świadków, po jego wezwaniu do wyjaśnienia sytuacji związanej z dwoma różnymi fakturami. Zeznania wyżej powołanych świadków potwierdziła również świadek L. P. (k. 67-69, k. 174 – v akt). Wymieniona podała, iż do kontroli podatkowej przedłożony został oryginał faktury z 1.10.2007 r., nadmieniła iż A. D. (1) był reprezentantem żony w toku kontroli. Zeznania tego świadka również zasługiwały na uwzględnienie. Świadek w toku postępowania zeznawała w sposób jasny, konsekwentny, jej wypowiedzi znajdowały oparcie w dowodach z dokumentów – decyzji, protokole kontroli podatkowej. Niepamięć świadków w ocenie Sądu usprawiedliwiał wpływ czasu, charakter pracy.

Wprawdzie świadek D. N. (k. 114-115, k. 224 v – 225 akt) potwierdził fakt wystawienia obu faktur, nie mniej nie miało to szczególnego znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Nikt nie kwestionował bowiem, iż faktycznie wystawione zostały dwie faktury na zakup wywrotki. D. N. potwierdził, iż był problem z rejestracją pojazdu. Początkowo D. N. nie potrafił wskazać powodu wystawienia drugiej faktury, przed Sądem jednak złożył zeznania zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonych, iż ta pierwsza faktura miała być pro forma. Świadek nie potrafił jednak powiedzieć kiedy konkretnie i w jaki sposób nastąpiło rozliczenie, oraz co to znaczy że faktura była pro forma, ani która z faktur była pro forma. Świadek podkreślił, iż wszystkie kwestie załatwiał z oskarżonym, a A. D. (2) nie miała z tym nic wspólnego. Co istotne świadek spontanicznie zeznając i odpowiadając na pytania Sądu nie potwierdził, iż obie faktury zostały przedłożone w Wydziale Komunikacji, tak jak podawał A. D. (1). Nie miał wiedzy również na temat podrobienia, przerobienia faktury. Zeznania powołanego świadka, w jakich zeznawał w sposób zgodny z wyjaśnieniami oskarżonych, w zakresie w jakim nie było to kwestionowane treścią zeznań pozostałych świadków uznać należało za wiarygodne. Zeznania te nie były sprzeczne z zeznaniami innych świadków. Nie było kwestią postępowania ustalenie czy faktury były rzetelne. Natomiast zastrzeżenie budzi oświadczenie świadka po odczytaniu wyjaśnień A. D. (1), w którym stwierdził, że wszystko się zgadza. D. N. początkowo i w toku postępowania przygotowawczego

nie twierdził, iż był razem z oskarżonym w Starostwie z drugą fakturą. Zatem zeznania świadka w jakich w sposób lakoniczny potwierdził te wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na wiarę, zwłaszcza iż nie potwierdzili tego A. S., B. R.. W ocenie Sądu przebyty przez świadka uraz, nie miał wpływu na treść jego zeznań. Świadka przesłuchano z udziałem biegłego psychologa. A. R. w opracowanej i złożonej do akt opinii (k. 239-240 akt) stwierdziła, iż u opiniowanego D. N. orientacyjnie poziom intelektualny w zakresie funkcji poznawczych lokuje się w granicach normy. Nie stwierdzono objawów wytwórczych. Biegła podkreśliła, iż przeprowadzone badania nie wykazały uszkodzeń w (...). Uznała, iż trudno upatrywać przyczyn deficytów pamięci w przebytych urazach głowy, zwłaszcza iż opiniowany podawał informacje, które miały zachowany związek z rzeczywistością, próbował tłumaczyć rozbieżności. W jej ocenie trudności z rekonstrukcją szeregu szczegółów mogły być powodowane wpływem czasu. Sąd opinię biegłej uwzględnił była ona jasna, pełna, nie budziła wątpliwości co do stanowiska biegłej. Sąd jednocześnie podzielił stanowisko biegłej, uznając iż świadek D. N. mógł, w rzeczywistości, pewnych szczegółów zdarzeń nie pamiętać, co usprawiedliwiał wpływ czasu.

Wyjaśnienia oskarżonych w jakich do winy nie przyznawali się stały w sprzeczności również z opinią biegłego z dziedziny technicznych badań dokumentów (k. 82-87 akt). Przeprowadzona przez biegłego szczegółowa analiza porównawcza dowodowego (faktura z 1.10.2007 r.) i porównawczego dokumentu (faktura z 30.08.2007 r.) wykazała: zgodność wizerunków – kopii odbitek pieczętek i datowników (poza naniesioną zmianą miesiąca) o treści: „pojazd zarejestrowany..”, nr rej....data...”, „Starostwo....” oraz „11 wrz. 2007” widniejące w materiale dowodowym oraz porównawczym w zakresie: - cech grupowych tj. zawartości treściowej, rozmiaru i kroju czcionek, układu topograficznego; cech o charakterze indywidualnym; zgodności w zakresie elementów obejmujących fragmenty linii układu tabelarycznego oraz linii graficznych wizerunku – kopii nieczytelnego podpisu. Na kwestionowanym dokumencie widoczne są pozostałości (w postaci skupisk tonera) wymienionych elementów, co jest następstwem niedokładnego ich usunięcia na etapie obróbki komputerowej i świadczy o spreparowaniu dokumentu. W ocenie biegłego dokument z dnia 1.10.2007 r. – w zakresie spornych pieczęci został podrobiony – skompilowany w drodze montażu, na co wskazał biegły. Opinię pisemną biegły podtrzymał przed Sądem. I. C. (k. 262-v akt) odnosząc się do zarzutów oskarżonego co do niemożności sformułowania opinii kategorycznej na podstawie kserokopii podkreślił, iż nie dotyczy takie zastrzeżenie badań pod kątem technicznym. W niniejszej sprawie przedmiotem badań był właśnie aspekt techniczny, nie ma znaczenia brak oryginałów faktur. Biegły podkreślił, iż nie ma innej możliwości i jeden dokument musiał powstać z wykorzystaniem drugiego, stwierdzenie tego możliwe było ponieważ biegły dysponował kserokopiami obu faktur. Powołane opinie zasługiwały na uwzględnienie jako spełniające wymogi art. 201 k.p.k. Opinie były jasne, rzeczowe, pełne, nie były sprzeczne. Wnioski sformułowane zostały w sposób kategoryczny, biegły swoje stanowisko w należyty sposób uzasadnił. Opinia w istocie potwierdzała zeznania pracowników Starostwa czyniąc tym samym wyjaśnienia oskarżonych niewiarygodnymi. Biegły wszelkie wątpliwości wyjaśnił, w szczególności w zakresie możliwości opiniowania na podstawie kserokopii.

Za bardzo przydatny Sąd uznał pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności istotne były dokumenty przedłożone przez Wydział Komunikacji i Urząd Skarbowy. Dokumenty nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, oczywiście poza zapisami na fakturze z 1.10.2007 r. dotyczącymi rzekomej rejestracji pojazdu w dniu 11.10.2007 r.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonych nie budziła wątpliwości i polegała na tym, że:

w okresie prowadzonej w dniach 15.10.2012 r. do 19.10.2012 r., 22. 10.2012 r. i 23.10.2012 r. kontroli podatkowej u podatnika A. D. (2) prowadzącej działalność pod nazwą (...), która jako osobę do reprezentacji w trakcie kontroli wskazała A. D. (1), działając wspólnie i w porozumieniu użyli jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT nr (...) opatrzonej datą 1.10.2007 r. dotyczącej zakupu od firmy PPHU (...) samochodu ciężarowego marki L. (...) o nr rej (...).

Zachowaniem wyżej opisanym oskarżeni dopuścili się występku z art. 270§1 k.k.

Powołany przepis typizuje występki fałszerstwa materialnego dokumentu. Pojęcie dokumentu definiuje art. 115 § 14 k.k. - dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Fałszerstwo materialne dokumentu o którym mowa w art. 270§1 k.k., może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. Istota podrobienia dokumentu sprowadza się do sporządzenia takiego zapisu informacji, któremu nadaje się pozory autentyczności, w szczególności zaś, iż pochodzi od określonego wystawcy. Orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreśla, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 r., w sprawie III KKN 233/98, publ. Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 4, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.02.2003 r., III KKN 165/01)). Podrobieniem będzie spreparowanie dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej, a nawet podpisanie autentycznego dokumentu cudzym nazwiskiem, chociażby za zgodą osoby zainteresowanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1979 r., w sprawie II KR 10/79, publ. OSNPG 1980, nr 11, poz. 127). Przerobienie dokumentu polega na bezprawnym dokonaniu przekształceń w autentycznym dokumencie, przez co zostaje mu nadana inna treść lub znaczenie. Dla realizacji znamion przestępstwa określonego w art. 270§1 k.k. nie ma bowiem znaczenia czy jego treść odpowiada stwierdzonemu w nim stanowi faktycznemu. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19.01.2011 r., sygn. akcy IV KK 373/10) Okoliczność ta ma znaczenie jedynie w przypadku fałszu intelektualnego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.11.2000 r., sygn. akt III KKN 233/98)

Podmiotowym znamieniem przestępstwa podrobienia lub przerobienia dokumentu jest działanie sprawcy w celu użycia go jako autentycznego. Jest to zatem, w obu tych odmianach, przestępstwo kierunkowe. Sprawca nie musi przy tym zmierzać do natychmiastowego użycia dokumentu, wystarczy że towarzyszy mu zamiar użycia sfałszowanego dokumentu w przyszłości.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżeni wyczerpali znamiona powołanego występkę. Oboje mieli świadomość, co wynikało z złożonych wniosków o rejestrację, otrzymanej decyzji o rejestracji, iż pojazd D. został w dniu 11.09.2007 r. zarejestrowany na podstawie dowodu w postaci faktury z 30.08.2007 r. To w konsekwencji wykluczało możliwości jego rejestracji pod ten sam numer ale innego dnia tj. dnia 11.10.2007 r. Kwestie związane z rejestracją w ramach uzgodnionego podziału ról załatwiał A. D. (1), zaś sprawy księgowe A. D. (2). Oboje byli współwłaścicielami pojazdu. Oboje brali aktywny udział w kontroli podatkowej, w toku której przedłożyli oryginał faktury VAT z dnia 1.10.2007 r. Wymienieni wiedzieli, iż posługują się w ten sposób fakturą podrobioną w zakresie naniesionych tam adnotacji Wydziału Komunikacji. Zapisy te zostały skompilowane w drodze montażu, co nie budzi wątpliwości. W toku postępowania nie ustalono kto takiego montażu dokonał. Nie mniej jednak oskarżeni wiedzieli, iż używają dokumentu podrobionego jako autentycznego. Z ustaleń faktycznych wynika również, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Istotą współsprawstwa jest bowiem wyraźne lub milczące porozumienie współsprawców, zawarte przed popełnieniem przestępstwa lub w jego trakcie - muszą więc oni działać wspólnie i w porozumieniu. Istotne i wymagane nie jest jednak wspólne dokonanie poszczególnych czynności czasownikowych, lecz realizacja zespołu znamion przestępstwa z objęciem zamiarem całości zdarzenia jak za działanie własne (niezależnie od odpowiedzialności współsprawcy za rozmiary jego własnego ekscesywnego działania). Każda z osób obejmuje swoim zamiarem realizację wszystkich znamion czynu przestępczego. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 maja 2008 r., w sprawie IV KK 489/07, publ. Biul. PK 2008/10/08). Z wyjaśnień oskarżonych jasno wynika, iż realizowali wspólny plan, wedle ścisłego podziału ról, w istocie prowadzili wspólnie działalność gospodarczą. Nie było konieczne do uznania sprawstwa oskarżonych aby osobiście realizowali znamiona czynu zabronionego. Wystarczającym była świadomość realizacji wspólnego założenia. Zdaniem Sądu faktura, której oskarżeni użyli była podrobiona w zakresie pieczęci Wydziału Komunikacji stanowiących również wyraz decyzji organu. Podrobieniem dokumentu jest bowiem dopisanie nowej treści, której autentyczny dokument nie zawierał. Tu faktura wystawiona przez D. N. treści tych nie zawierała. Co do pojęcia użycie to nie chodzi tylko o fizyczne użycie, ale posługiwanie się dokumentem tj. korzystanie z jego doniosłości prawnej. Oskarżeni działali umyślnie z rozeznaniem.

Uznając, iż wina oskarżonych nie budziła wątpliwości Sąd na podstawie art. 270§1 k.k. wymierzył: A. D. (1) karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 75 zł stawka, a A. D. (2) karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Ustawodawca w art. 53 k.k., określając dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazał okoliczności, którymi powinien kierować się Sąd wymierzając karę. Po myśli tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach zakreślonych przez ustawę, bacząc przy tym aby dolegliwość jej nie przekroczyła stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, mając także na względzie jej cele zapobiegawcze i prewencyjne. Nadto Sąd zobowiązany jest w szczególności do uwzględnienia motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a zwłaszcza starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd na wymierzając oskarżonym kary uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy. Oskarżeni działali umyślnie, nie wyrazili skruchy, do popełniania czynu nie przyznawali się. Okoliczności te Sąd poczytał na ich niekorzyść. Zdaniem Sądu przedmiotowy czyn miał związek i był skutkiem ubocznym tego, iż oskarżeni uzyskali pierwszą fakturę od D. N., który nie był jeszcze zgłoszony jako podatnik VAT, i na jej podstawie zarejestrowali już pojazd, zatem po uzyskaniu drugiej faktury, z której możliwe było odliczenie VAT, nie mogli zgłosić się do Wydziału Komunikacji z ponownym wnioskiem o rejestrację już przecież zarejestrowanego na nich pojazdu. Zatem Sąd uwzględnił motywację oskarżonych, ich działanie było świadome. Nadto na niekorzyść oskarżonego A. D. (1) przemawiał fakt jego uprzedniej karalności, przy czyn Sąd wziął pod uwagę iż w dacie czynu oskarżony ten nie był jeszcze karany sędownie. Na korzyść oskarżonej przemawiał natomiast fakt uprzedniej niekaralności. Na korzyść oskarżonych przemawiał również fakt, iż prowadzą ustabilizowany tryb życia. Na rozróżnienie w zakresie ilości stawek dziennych przemawiał fakt, iż oskarżony A. D. (1) był już uprzednio karany i to za czyny z art. 270§1 k.k.. Na rozróżnienie wysokości stawki dziennej wpływ miał deklarowany przez oskarżonych dochód. A. D. (1) dochód deklarował na poziomie od 5000-10000, zaś A. D. (2) na poziomie 5000 zł.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. Zgodnie z powołanym przepisem od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Poniesienie kosztów sądowych wino być zasadą, zwolnienie z nich stanowi wyjątek. Uwzględniając możliwości zarobkowe oskarżonych, osiągnęte deklarowane dochody Sąd zasądził od nich na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie – od każdego w 1/2 ich części, brak było podstaw aby z tych kosztów oskarżonego zwolnić. O opłacie orzeczono na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Brak było podstaw do zwolnienia oskarżonych od opłaty, którą ustalono na kwotę – wobec A. D. (1) – 750 zł, a wobec A. D. (2) -200 zł.

SSR Sylwia Rolirad – Majewska